

smehljaju, v najbolj skriti solzi. Živeti iz sebe, to se pravi, biti v skladu z naivno preprostim redom stvari. To ni program, to ni račun, to je izpolnjevanje zakona, ki izven mej našega razuma krmari ladjo človeštva. Kako bi zmotam vdana človeška roka utegnila posegati v pismo nature? Toda pri nas se mi zdi, kakor bi strah pred življenjem vezal dane energije. Saj kako bi si drugače razlagal, da ne moremo in ne moremo do preprostega, enostavnega življenja, do akcije iz svoje prirode. Vse doslej se mi zdi, kakor bi nad našo domovino slonel oblak upanja, da ne more vegetacija do svobodnega pogovora s solncem. Da, upanje mislim, tisto naše tipično upanje na smeri in pota iz druge roke, upanje na pomoč in luč od drugod. Iz dobe v dobo se je zgostilo v laž, s katero zastirajo že generacije svojo nemoč, svojo pritlikavost in svojo krivdo pred obrazom skrivnosti. Z vsemi mogočimi programi in kalkulacijami so krivile podobo našega človeka in mu ubijale sposobnost za ravno rast. Kajti, kdor ne gre za solncem, pač pa steza roke na desno in levo po pomoč, v upanju, ki gasi moč lastnega srca — ta ne more biti raven niti v svojih človeških osnovah. In meni se zdi, da bi pri nas ne bilo težko najti dokazov za to misel. Zaradi tega me tu sredi močnega, svobodnega življenja iz sebe boli naša nemoč, naša človeška pasivnost. Vendar sem daleč od tega, da bi hotel na našo zemljo presajati tujo rast. Saj niti ne gre za to. Ne samo nepotrebno, tudi nezmiselno bi bilo iskanje vzorov v nam neznanem organizmu. Treba je le ostati v skladu s svojo prirodno resnico; v tej je vrednost vsega živega, vsega rastočega vsepovsod ista.

No, oprostite — udaril sem na pridigarske strune — za zaključek najinih pogovorov iz daljine povsem neprimerne. Vendar, kako bi mogel, če bi ne slutil vsaj trohe soglasja? — Zunaj buči pragozd in vabi — toda moj korak meri že drugo smer. In tod bo že beseda, ki nas bo družila.

ŽIVLJENJE — VIHAR . . .

V I N K O K O Š A K

Življenje-vihar nas je razgnal na vse štiri strani nebâ,
vsakemu svoje rêve je dal, ki jih skrbno skriva,
da jih nihče ne zazna.

V samoti umiramo zdaj, ki smo se nekdaž z ramo ob rami borili
za nas in naše sinove;
in nad nami žalost plove:
duše in srca vsem so ubili.